

U POMOĆ,
MOLIM
ZA
OPROŠTAJ

Frederik Begbede

BOOKA.

Knjiga **001**

Edicija **Zapadno od sunca**

FREDERIK BEGBEDE
U POMOĆ, MOLIM ZA OPROŠTAJ

Naslov originala
FRÉDÉRIC BEIGBEDER
AU SECOURS PARDON

© Frédéric Beigbeder, 2007

UREDNIK
Ivan Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA
11000 Beograd, Slanački put 128
office@booka.in
www.booka.in

PREVOD S FRANCUSKOG
Ivana Misirlić-Bigard

LEKTURA I KOREKTURA
Aleksandra Vićentijević

DIZAJN KORICA I PRELOM
Ivan Benussi

AUTOR LOGOTIPA
Aleksandar Mačašev

ŠTAMPA
Elvod print

TIRAŽ
1500

Beograd, jul 2010.
Prvo izdanje

Sva prava zadržana.
Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
nići reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

ROMAN

U POMOĆ,
MOLIM
ZA
OPROŠTAJ

FREDERIK BEGBEDE

Član Pirinejske Akademije umetnosti

S FRANCUSKOG PREVELA

Ivana Misirić-Bigard

BOOKA.

Posvećeno **Kloe Begbede**

„Moj jedini cilj je da budem slobodan. Sve sam
žrtvovao tome. Ali često, vrlo često, razmišljam o
tome šta će mi sloboda omogućiti... Šta ću činiti
sam, usred nepoznate gomile?“

Dostojevski, pismo bratu, 16. avgust 1839.

PRVI DEO
ZIMA (ЗИМА)

„Ponovio sam bezbroj puta da nema vrata,
ali da je svejedno trebalo zakucati na ta vrata
koja ne postoje.“

Lav Šestov, odgovor na misao Gabrijela Marsela

1

Kada sam napunio četrdeset godina, potpuno sam poludeo. Pre toga sam se, kao i svi drugi, samo pretvarao da sam normalan. Pravo ludilo nastupi tek kad prestane društvena komedija. A to se desilo posle mog drugog razvoda. Ostalo mi je nešto novca, pa sam napustio zemlju. Voleo sam, i voleću ponovo, ali sam se nadao da ću moći da živim bez ljubavi, bez tog „smešnog osećanja koje prate nečiste radnje“, kako bi rekao Teofil Gotje. Prestao sam sa svim teškim drogama, pa ne vidim zašto bi ljubav bila izuzetak. Po prvi put od kad znam za sebe, živio sam sâm život, i nameravao sam da pametno iskoristim taj trenutak. Ličio sam, možda, na onaj razlabavljeni period sopstvenog života. Priznajem da je mukotrpno živeti bez kičme. Ne znam kako se beskičmenjaci snalaze. Odrastao sam u rasturenoj porodici, pre nego što sam rasturio svoju. Nisam imao domovine, ni korena, niti me je bilo šta vezivalo, osim jednog zaboravljenog detinjstva, čije su fotografije delovale lažno, i jednog lap topa sa wi-fi konekcijom, koji mi je davao iluziju da sam povezan sa ostatkom sveta. Amneziju sam smatrao vrhuncem slobode; to je veoma rasprostranjena bolest današnjice, ali mislim da ću se na to vratiti kasnije. Putovao sam bez prtljaga i iznajmljivao nameštene stanove. Vi mislite da je depresivno živeti s nameštajem koji niste sami izabrali? Ne slažem se. Grozno je provoditi sate i sate u prodavnicama, oklevajući u izboru različitih vrsta stolica. Ni automobili me nisu zanimali. Žalim muškarce koji porede cilindre svojih automobila; prosto je strašno koliko vremena gube u nabranjanju raznoraznih marki. Čitao sam džepne knjige u kojima sam podvlačio hemijskom-olovkom izvesne rečenice, a onda bih u korpu bacio sve zajedno (i knjigu i hemijsku-olovku). Pokušavao sam da ništa ne sačuvam osim glave; imao sam utisak da su me stvari opterećivale, kao i misli uostalom, da su čak zauzimale više mesta nego što je bilo potrebno. Moji stari televizori stoje naslagani u kutijama i pokriveni ceradom u dnu nekog magacina u predgrađu Pariza.

Posedovao sam veliku biblioteku, raštrkanu po starim kancelarijama, u četvrti Odeon, gde sam jedno vreme radio kao izdavač savremene književnosti. Precrtavao sam u agendi prohujale dane, kao što zatvorenik urezuje crtice na zidovima svoje ćelije. Pošto više nisam čitao francuske novine, saznavao sam novosti sa nedelju dana zakašnjenja: „Šta, Edi Barkli je umro? Stvarno?“ Provodio sam nedelje ne izlazeći, bio sam povezan sa svetom preko farmaceutskih i spenking sajtova na internetu. Godine 2005. nisam ništa pojeo. Mislio sam da sam se otarasio prošlosti kao da sam otkao neku ženu: kukavički, ne usuđujući se da se suočim sa njom. Zamišljao sam da sam građanin sveta. Evropa je za mene bila stari spomenik koji se mogao posetiti bez pratnje vodiča, dovoljan je džepni GPS, mala crna kutija iz koje izbija oštar glas neke dame koja izdaje naređenja: „Pripremite se da za 500 metara skrenete desno“. Pisao sam razglednice koje nisam slao. Gomilao sam ih u kutiji od cipela, zajedno sa onima koje su mi se vratile sa napomenom „Vraćeno pošiljaocu, primalac više ne stanuje na toj adresi“. Želeo sam da izbegnem tugu, ali ništa se ne može zaboraviti samo zato što smo to tako sebi naredili. Ne znam zbog čega vam sve ovo pričam. U stvari, želeo bih da vam ispričam kako sam naučio da je tuga nužna.

2

Moj posao se ne bi baš mogao nazvati „talent scout“, čak i sam naziv zvuči patetično. Bio sam plaćen da pronađem najlepšu devojkicu na svetu, a u Rusiji sam imao ogroman izbor. Ponekad mi se činilo da sam parazit, švercer ili podvodnik; neka vrsta strvinara koji se hrani svežim mesom; kapetan Ahab, čiji se beli kit zvao Mirjana, Ljuba ili Varvara. Moja karijera zavisila je od nekoliko telesnih mera, obima grudi, oble zadnjice ili nestašnog profila. Umeo sam da u trenu uočim prćast nos, ljupka usta, ispupčeno čelo, lutku zatočenu u svilenjoj čauri. Tražio sam odgovarajuću geometriju u rastojanju između očiju

i u dužini vrata, savršenu kontradikciju drskosti zapupelih grudi i nevinoći nežne jamice ključne kosti. Lepota je matematička jednačina: rastojanje između korena nosa i brade mora, na primer, da bude isto kao i rastojanje između gornje ivice čela i obrva. Postoje razna pravila: tako je „zlatni broj“ (1,61803399) visina Keopsove piramide podeljena sa polovinom svoje osnovice. Ako podelite vašu visinu sa rastojanjem od poda do pupka, treba da dobijete taj broj, koji, opet, mora da bude jednak rastojanju između poda i pupka podeljenim sa rastojanjem pupak-teme. Inače ste neжебivi.

Moji dani su bili jednostavni: kasno buđenje, negde oko dva po podne, kastinzi i foto-snimanja kasno posle podne, deljenje vizitkarti uveče. Moj uzor bio je Dominik Galas, čuveni Francuz koji je otkrio Klaudiju Šifer 1987. godine u jednoj diskoteci u Dizeldorfu. Upoznao sam ga na ostrvu Sant Bartolome kada se penzionisao sa 43 godine, spečen od sunca i šarmantan, u relativno dobroj kondiciji, budući da nije spavao dvadeset godina. Naš posao estetskih vrbovnika bio je težak: koliko sam samo puta poverovao da sam naišao na retku zverku, buduću top manekenku, s oblinama veka, da bih, kada bih joj prišao, zaključio da pred sobom imam neku uvenulu, bubuljičavu, masnu kreaturu špicaste brade i kvrgavih kolena, kojoj otiču članci na nogama, kosa otužno visi, a korpe grudnjaka zvrje prazne! Galas je ponavljao izreku (suprotnu čuvenoj izreci Oskara Vajlda): „Čuvaj se prvog utiska, jer je on uvek pogrešan.“ Klaudija Šifer nije ličila ni na šta kad ju je ugledao kako se bacaka po pisti za ples. Bila je to visoka germanska grančica, nalik hiljadama drugih, s četvrtastim ramenima i istim takvim zubima. Ali, umeo je da u njoj nasluti potencijal buduće Brižit Bardo. Kao i Gia, gruzijski skaut, koji je otkrio Nataliju Vodianovu u Nižnjem-Novgorodu, ili Tigran, Jermen, koji je glavni za regrutaciju u Moskvi, koji ima oštro oko i debele veze. Ovde ne možete improvizovati posao model skauta, treba naći dobre kanale, imati veze i poštovati izvesna pravila, od kojih ću vam sada predstaviti šest najvažnijih:

1. Ne iskorišćavati devojke seksualno (osim ako one same to ne traže);

2. Nikada ne tražiti broj telefona devojci koja već ima potpisan ugovor sa Giom ili Tigranom;
3. Kretati se isključivo u kolima sa šoferom i telohraniteljima;
4. Ne obraćati se nikada devojkama koje noću nose naočare za sunce;
5. Ne pipnuti kokain;
6. I ne zaljubiti se, nipošto.

Fotogeničnost je misterija. Neke devojke, koje su prelepe u životu, ne izgledaju nikako na fotografijama. Bolje je tucati ih nego potpisati ugovor sa njima. Najlepše devojke u prirodi na svetlu ne izgledaju dobro, pa tako neka bezvezna devojka s tupim nosom i zbijenim očima može da bude rentabilnija ako se ispostavi da ima nebeski dar – da je kamera voli. To je pitanje kostiju i ličnosti, senke na obrazima, odrešite brade, melanholije ili nečeg životinjskog u držanju. Zato ja nikada ne izlazim bez mog starog dobrog foto-aparata. Numerički aparati nivelišu reljefe, digitalni maste kosu. Kada je Korin Dej otkrila Kejt Mos u prvoj seriji fotografija objavljenih u časopisu *The Face*, bilo je to zahvaljujući tome što je nabasala na polaroid Sare Dukas iz londonske agencije „Storm“, koja je videla Kejt na njujorškom aerodromu. Mala Engleskinja imala je tada četrnaest godina i sanjala je da postane stjuardesa; danas zarađuje 30 miliona funti godišnje (sad zamislite da skaut uzima 10 odsto od svake njene zarade! Dešava mi se da noću sanjam o tome.) Ne znam da li Kejt Mos još uvek putuje javnim avionskim kompanijama.

3

Moj posao sastojao se u tome da procenim šta će to paliti frajere. Devojke u reklamama podstiču žene na kupovinu i uzbuđuju njihove muževe. A muškarce je na početku XXI veka uzbuđivala čistota. Svi su želeli čistotu jer su ljudi sebe verovatno smatrali ogavnima. Muškarce su privlačila samo detinja tela, pa su se žene, samim tim, maskirale u

ružičaste devojčice. Oduvek sam bio nepoverljiv prema muškarcima koji su se muvali sa klinkama; za mene su to foliranti iz Sen Tropea, ili latentni homoseksualci. Šepure se pred njima kao vlasnici novih kabrioleta. U to doba, kada je lepa žena postala trofej, zabave su počele da liče na takmičenje jazavičara: pobednici su bili oni koji su pod rukom vodili najsvežije životinjice. Muškarci su poredili tela svojih pratilja, veličinu njihovih očiju, miris kose i dužinu povoca.

„Pogledaj moju mladu verenicu nebesko plavog pogleda.“

„A ti pogledaj moju porcelansku lutkicu s kovrdžavim trepavicama.“

„Matora je. Šta, stradao ti filter za gabore?“

„A tvoja liči na moju babu, pardon, bolje reći dedu! Da nema možda mlađu sestru?“

„Ova tvoja sigurno ima lepšu ćerku!“

„Ha-ha. Sreća, pa ove ćurkice ne govore francuski!“

„Ajde, poljubi je u obraz, obrisaćeš joj sloj šminke bradom, zablistaće joj bebeći ten!“

„Ćuti, mislim da sam se zaljubio.“

„Pozajmiću ti sve osim nje.“

„Neću ja polovnjaču.“

Žene su se takođe neprekidno odmeravale, kao prostitutke na trotoaru.

„Moje sise su veće od tvojih!“

„Da, ali moje su bar prave!“

Tela su na sve strane bila merena kao na pijačnoj tezgi. Svi su želeli da budu jedinstveni, ali su, u stvari, svi želeli da liče na istu naslovnu stranu časopisa. A na osećanja se uopšte nije obraćala pažnja. Ljudi su mislili da se zaljubljuju, ali su, u stvari, samo poslušno pratili diktat Guess reklame. Ušli smo u eru seksi neljudskosti. Ja, naravno, nisam poznavao neko drugo vreme, pa mi je teško da pravim poređenja, ali ne verujem da su ljudi ikada bili tako ljubomorni jedni na druge. Totalno su poblesaveli otkad je egocentrizam postao vladajuća ideologija. Tvorci reklama određivali su svetski look,

pa su samim tim imali snagu da zadaju istorijski udarac bez prese-dana. Godišnje investicije za zakup oglasnog prostora mogle su da, već deset puta do sada, reše problem gladi u svetu, ali se smatralo da je hitnije isprati mozgove kako bi marke luksuznih proizvoda ostale *on the top of mind* izgladnelih. Jedan filozof iz Karlsruoa, Peter Sloterdajk, krstio je ovaj sistem imenom „žudnja bez granica“. Da je konzorcijum „Condé-Nast“ sugerisao rat, verujem da bi velika većina mladih žudnika prihvatila da ratuje, samo da bi se pojavila u sledećem broju *Vogue*-a.

Jer, upravo se sve to dešavalo u doba kada je jedina utopija bila fizičkog karaktera. Televizijska serija *Reži me* najbolje je rezimirala prvu deceniju XXI veka. U njoj dva plastična hirurga iz Majamija objašnjavaju svojim klijentima da je „ako prestanemo da se borimo za savršenstvo, onda bolje da umremo“. Neke dijaloge iz serije znam napamet. Jedna devojka peva u špici visokim glasom: „Make me beautiful. A perfect mind, a perfect face, a perfect life.“ Moja omiljena epizoda je treća, u kojoj jedna gojazna žena sebi puca u usta jer je doktor MekNamara odbio da joj uradi liposukciju. Njena krv isprska fotografije fotomodela koje je debela okačila po sobi. Zaista dirljiva scena, *dripping* hemoglobina po grlu Eli MekFerson, zatim panoramski kadar na lež, strovaljen na itison kao kit na Saut Biču. Plan devičanski plavog neba Floride simboliše odsustvo svake nesreće.

Ne može se poreći da ljudsko oko spontano privlače pravilne crte lica, gladak epiderm i površina usta. Pravilna nazalna kost olakšava ljudske odnose. Nije slučajno što Francuzi raskošna prsa nazivaju „konverzacijom“, jer je ona često pokreću. Logično je što su lepi ljudi više plaćeni od ružnih, jer oni donose više novca. Dakle, treba ubrizgati toksin botulin kako bi se dobila veća plata, periareolnim zasecanjem dodati po 50 grama u svaku dojku kako bi se napredovalo u firmi, preoblikovati mast u obrazima i povećati vilicu kako bi se popeli na društvenoj lestvici. Razmislite pa ćete videti da više volite da radite sa mladim i lepim ljudima, da se bolje osećate u društvu onih koji nemaju podočnjake, da se spontanije pokoravate lepim, glatkim

licima, nedeprimiranim godinama i posledicama nervoze. Prividi ne čuvaju samo ugled, nego i vladaju.

4

Nisam siguran da imam srce, ali sam siguran da imam telo koje pulsira. Nisam ubeđen da zaslužujem oprost Vašeg Gospoda, ali će mi ova priča sigurno pomoći koliko i psihoanaliza, i još će me manje koštati. Vaša ogromna crkva načičkana ikonama, najraskošniji je divan uprkos stalnoj promaji! To sam otkrio jedne veoma hladne noći kada me je oholost, potpomognuta pijanstvom, nagnala da odbijem prijatelje i vratim se kući pešice. „Za 50 metara skrenite levo“, govorila mi je moja prijateljica robot, sklonjena u džep kaputa. Zasleypljujuće pun mesec natakao me je na Vaš zvonik kao kurvu na mušteriju. Zauzvatio sam se da osmotrim tu gigantsku puslicu, podignutu na brzinu na obali zaleđene reke. Senke dizalica išpartale su sneg kao mrežu ukrštenih reči. Da li je mesec nadigao plimu u mom mozgu? Nisam mogao da odvojim pogled od Vašeg masivnog hrama koji me je podsetio na kupolu Invalida u kojoj je sahranjen Napoleon pošto je odustao od osvajanja Vaše zemlje. Uprkos preklinjanju gospođice GPS, obrnuo sam krug oko platoa dok se nisam zaledio (sećate li se, bilo je -39?!). Kada sam se konačno stidljivo približio Vašoj svetoj građevini, možete samo zamisliti moje iznenađenje kada sam Vas, oče Jeropromandrite, video kako izlazite iz nje, umotani u debeli kaput pokriven injem! Bili ste samo pomoćnik popa, što bi se popularno na francuskom reklo – pop na praksi, kada sam Vas upoznao u ulici Daru, u doba kada sam bio kolumnista za Voici. A sada ste šef najveće crkve u Moskvi! Nisam imao pojma da se do Moskve može stići pravo iz ulice Daru, a da se prethodno ne prođe kroz Carigrad! Vi se niste promenili, ali ja jesam; zbog brade pune snežnih pahuljica, trebalo Vam je malo vremena da me prepoznate. Zatim ste prasnuli u smeh, pa smo se sakrili pod trem, pre nego što smo ugovorili seansu ispovedanja. Sećate li se

naših pijanki u „Daruu“, ruskoj kafani, pre manje od deset godina? To je bilo u XX veku, kada je na Vašu crkvu bila podignuta hajka... Kako se zvala lepa konobarica koja nam je dolivala šotove votke... Olga? Ah da, Olga, služi Vas sećanje... Priznajte da ste bili slabi na nju! Jedna od prvih plavuša u mom životu. Sećam se njenih okruglih grudi, toplih kao sveže ispečeni brioš. Mogla je da svrši samo bradavicama, a da je uopšte ne pipneš dole, dovoljno je bilo da je ih pritisneš jako, kao voće, i padala je u nesvest. Da, moj mitropolit, imao sam sa njom afericu od koje su se tresli zidovi njenog sobička... Ljubila se kao eskim, trljala je svoj nosić o moj. Mnogo Vas je volela. Trebalo je da je zaprosite, kad već pravoslavni sveštenici mogu da se žene! Šta, još uvek ste neoženjeni? Ha, ha, ha, nije pop lud! Pardon, zafrkavam se. Kako mi je drago što Vas vidim, oče, posle toliko godina! Koincidencije ne postoje, trebalo je da se sretnemo. Mislio sam da ću umreti od hladnoće one noći kada sam se zakleo da ću doći da Vas vidim. Od tada radim isto što i drugi: nosim smešnu šubaru i zelenu jaknu od gorteksa. Zimogrožljivost leči dendizam.

5

Treba sačekati da se plen sagne da pokupi nešto iz svoje tašne. Praistorijski pokret koji one u nekom trenutku svakako naprave, kada treba da nakarminišu usta, izduvaju nos, ušmrknu ventolin protiv astme, ili upale cigaretu, i onda iskoči predator, do tada šćućuren u senci, u iščekivanju roze tanga gaćica koje će izvireti iz Diesel farmerki... One se osete ranjivo i kao na izvol'te kada se frajer sagne pored njih. Budalasta majmunaska poza stvara bliskost. Raširenih nogu i izložene trtice manje se foliramo, međusobno se ispitujemo pogledom. To bi se moglo nazvati babuinskim bratstvom.

Moja tehnika prilaženja sastojala se u fotografisanju bez prethodnog traženja dozvole. Prvo bi protestovale: ko si mi pa ti, seljačino, šta me spopadaš, a onda bih svojim francuskim akcentom objasnio

situaciju, moj poziv i potragu za ultimativnom lepotom. Da se ne zovu možda Tatjana, Ana ili Olena? Jesu li čule za ruski Fashion Week? Šta bi rekle da postanu ikone masovnog tržišta? Ponekad je bolje da se prvi kontakt odvijee bez reči. Zašto? Zato što im se potrošači, koji će videti samo sliku, nikada neće obratiti. Voleo sam da ih zamišljam kako poziraju za reklame kojima će biti oblepljene autobuske stanice. Kad otkinete na plen, treba da budete strpljivi, kao zaljubljeni lešinar; da sednete na nekoliko metara od nje i posmatrate je u sitna crevca. Zašto su sve nosile isti parfem (Chanel „Chance“)? Da li su im zubi zdravi ili treba ugraditi keramičke navlake? Da li je to prirodna boja kose, ili je ofarbana bojom iz supermarketa? Da li na glavi nosi produžetke hindu prosjakinja iz Bangalora ili, kako bi produžila nezgrapne prste, ima sintetičke lažne nokte od badema? Da li su joj grudi dovoljno okrugle ili treba da ugradi ergonomske proteze od 295 kubnih centimetara? Da li su joj noge dovoljno dugačke ili vara na visini noseći sandale sa platformom? Da li joj je dupe ravno i visi, da li mu treba gluteoplastija (silikonski spoljni implant) ili lokalna injekcija fosfatidilholina da istopi mast na struku? Da li joj je nos tanak ili ga treba malo ostrugati? Da li joj je koža na licu zdrava ili zakrečena tenom za pokrivanje bubuljica i osunčana u solarijumu? Da li je pretesterisala kukove? Da li je više za fotografiju ili za revije – drugim rečima, da li joj je držanje podjednako dobro kao i lice? Kako hoda? Kako diše? Da li želim da je poljubim (dobar znak), da je oženim (još komercijalnije), ili da je ujedem za vrat (i odmah potpišemo ekskluzivan ugovor)?

Danas su sve žene lepe na prvi pogled. Sve znaju da prikriju svoje nedostatke. Naš posao je da zanemarimo sočiva u boji, lažne trepavice, preterano rumenilo, crne haljine koje stanjuju, haltere koji utežu, vonderbra koji prkosi Njutnu (Isaku, ne Helmutu), liposukcije, rinoplastiku i hijaluronsku kiselinu koju ubrizgavaju u usne već od šesnaeste godine. Da bi nas nasankale, pribegavaju svim vrstama lukavstava: profesionalni *scouting* sastoji se u razlučivanju dobrog proizvoda od maskiranog gmaza. Nemamo pravo da pogrešimo. Greška skupo košta: između avionskih karata, iznajmljivanja stanova u Pa-

rizu, pravljenja kompozita¹, flaša šampanjca u boksovima, plus droga, pa nećemo valjda opteretiti bukere da bi godinu dana kasnije poslali Natašu u rodnu tundru, s podočnjacima, depresivnu i navučenu? Razume se, imamo mi pametnija posla nego da izigravamo bebisitere budućim striptizetama u Jekaterinburgu ili Kalinjingradu. Najbolji u struci (Dejvid Kejn iz „Reservoir Tops“-a, Žan-Fransoa Blondel iz „Melody“-ja, Džon Vegas i Bertran Foli iz „Aristo“-a, Andrej Krapotkin iz „Starsystem“-a, Ksavije Antoan iz „Marylou“ i frajeri iz agencije „Lumièrè“ u Sao Paulu) mogu da za deset sekundi navedu mere bilo koje žene koju vide. To je postala moja omiljena noćna igra: da priđem devojkama i odvalim tri sudbonosne brojke. „Let me guess: 85-59-81?“ (Ponekad poboljšam mere da bih im bio simpatičniji: „One meter seventy-eight? Fourty-nine kilos?“) Napolju snažna vejavica; na crvenim pločicama toaleta u „First“-u pisalo je Trussardi; ispred kafea „Vogue“, tri taksi kočije cvokotala su na snegu čekajući da me, za 200 rubalja, odvezu mrtvog pijanog u „Galeriju“. Ponekad sam drhtao pri pogledu na taj bajkoviti dekor, belina je svemu vidljivom davala božanstvenu auru, i tada, u tom mikrotrenutku, svet mi se činio organizovanim.

Trebalo je pronaći devojke pre nego što nalete na nekog benzin-skog magnata ili bankara koji bi ih razmazio. Posle toga više neće da rade, brzo dobiju stan i kola. Čekajte, pope, ne kažem da su sve ribe drolje, samo, sirotice koriste svoje jedino oružje. U Moskvi moraš brzo da reaguješ, treba što ranije da ih otkriješ, dakle sve mlađe. Pogledajte Anu Kuznjecovu, zvezdu „Avant Agency“, otkrivenu u seocetu Midvec. Ima 17 godina, a karijera joj je gotovo završena! Tanja Djagiljeva već čeka iz zasede sa svojom serijom fotografija koje je radio Dejvid Sims prošlog meseca... Odre Marne počela je sa 14 godina, a sada radi filmove i reklamira nakit, karijera joj je gotova... Da, oče, duboko sam zagazio u rat labudova. Sećam se kako mi je većina skauta koje sam upoznavao predstavljala svoje devojke ističući odmah njihove godine: „Ovo je Nadia, 15 godina.“

1 Kompozit – manekenski portfolio, book (Prim. prev.).

„May I introduce you to Ouliana, 14 years old?“

„Poznaješ Svetlanu, 13 godina?“

„Ok, pobedio si, čao!“

A ja sam se pitao: postoji li donja granica? Pravna granica za seks je petnaest godina, ali svi znamo da one počinju sa trinaest-četnaest; ispod toga je već neukusno. Ali gde je podvučena granica za fotografiju, reklamni spot, foto-sešn vebkamom, reviju donjeg veša, test kozmetičkih preparata na koži? U početku sam imao utisak da mene jedinog brine glomazna industrija koja srlja u pedofiliju. Kako se mojim kolegama ova situacija činila normalnom, uskoro sam prestao da se opterećujem. I tako sam, mirne duše, u muškarcima celog sveta počeo da budim želju da spavaju sa decom.

6

Dok sam posmatrao devojke, postao sam grbav od silnog grickanja noktiju. Muvao sam najnevinija lica da ih ne bih želeo. Ponekad sam ih tucao, da ih ne bih ljubio. Imao sam utisak da jebem gladak papir. Zabavljalo me je da gužvam te lutke iz časopisa. Imao sam izoštreno oko muškarca koji je iz frustracije prešao direktno u dosadu. Mladim manekenkama dopadala se moja proračunata ravnodušnost. Između dve večeri provedene sa najlepšim ikad rođenim devojka, lećio sam se lekovima. Kad se samo setim kako su muškarci svesno prihvatili da pate! Moja generacija je to oduvek odbijala. Nikada nisam tolerisao depresiju, uvek sam spreman da momentalno progutam pilulu. Odrastao sam pod anestezijom, ali to nije najstrašnije: bolje da Vam odmah kažem sve – nisam imao pojma kakvu ženu tražim, ni šta sam u životu hteo. Naše društvo veruje da može da se liši volje, ali to što ne znamo šta hoćemo, u suštini, predstavlja ozbiljan problem. Svima je potreban precizan cilj, a naš cilj postao je sve maglovitiji. Bez snova postajemo sumorne životinje, izgubljeni šetači. Prazni smo, izgubljeni. To može da bude prijatno u jednom trenutku, kao

kada pogrešimo ulicu u nepoznatom gradu. Možemo iskoristiti priliku da lutamo, da odložimo trenutak kada ćemo pitati nekoga kuda da idemo, možemo da sednemo i posmatramo oblake, kao sisar koji pase u prirodi. Ali brzo nas obuzme panika. Kopamo po džepovima u potrazi za planom, skrovištem, za kutijom uređaja za Globalno Praćenje Satelitom. Lovimo starosedeoce. Dozivamo taksi. Vrlo malo ljudi ima hrabrosti da se zaista izgubi. U svakom slučaju, ne verujem da sam to pozeleo. Četrdeseti rođendan darovao mi je na poklon samoću. Toliko je komplikovano biti slobodan. Sloboda je balast koji se pripitomljuje, kao i smrt. U Rusiji to znate bolje nego igde.

Do đavola, još Vam nisam rekao zašto sam došao ovde. Pa evo: ja sam žrtva ženske lepote, mondijalizovane požude, seksualnog društva, i kada sam od toga napravio profesiju, odlepio sam. Došao sam kod Vas zato što hoću da se promenim. To mora da prestane, neću više tako da živim, iako ne smatram da sam odgovoran za svoje postupke. Čak i dok ovo mrmljam, svestan sam svog kukavičluka. Znam da je priznanje sopstvene sluđenosti vrhunski komfor. Pa eto, to mi odgovara, ali izjavljujem neopozivo:

Opsednut sam devojkama jer sam izbombardovan seksualnim slikama još od rođenja – i smatram da sam žrtva nove alijenacije.

Moji roditelji krivi su za to što sam lud; nasledio sam njihovo ludilo; moji problemi nisu moji, a njihovi nisu bili njihovi, itd, možemo tako da odmotamo film daleko u prošlost: dva prva svetska rata, Stogodišnji rat, Borba za vatru...

Želim da napustim sve, ali da mene niko ne napusti.

Niko nije namerno zao, ali ima onih koji zlobu začikavaju.

Izgleda da moje cerekanje zvuči ranjivo.

Kako god bilo, sve moje neuroze dragocena su prednost u poslu kojim se bavim. To mi je rekla Šari Amirhanova, glavna urednica ruskog *Harper's Bazaar*-a.

Žene su crkva kojoj se molim. Želim da ih osvojim kao što se osvaja zemlja ili kontinent. Želeo bih da budem Kristofer Kolumbo manekenki ili Vasko de Gama lepotica.

Izvini, šikarna (što na ruskom znači „fenomenalna“), ali to je jače od mene: želim da budem Doktor Livingston tvojih usta, Nil Armstrong tvog vrata. Kad ti budem sisao bradavice, urlaću: „It's a small step for a man, but great step for mankind.“ Zatim, kada te budem osvojio, učiniću isto što i prvi čovek koji se popeo na Mesec: zabošću zastavicu, pre nego što se spustim na zemlju.

Pravio sam rang-liste devojaka, fizičke hit-parade, liste lica. (Na ženi je najuzbudljivije lice; ne verujte muškarcima koji kažu da vole njihove grudi ili dupe, to je zato što im riba ima odvratnu facu, pa se koncentrišu na nešto drugo.) Skupljao sam u plastičnim fasciklama iscepane stranice *Max*-a, *FHM*-a, *Elle*-a i *Purple*-a. U sobi imam komodu s fiokom prepunom fotografija iz časopisa. Mora da sam u jednom trenutku više patio nego što sam stvarno mogao da podnesem. Moj mozak izbrisao je tu patnju, ali ona i dalje vlada. Ako ličite na mene, žao mi vas je: vi ste moderan čovek.

7

Sergej, moj prijatelj oligarh, često mi kaže: „Zatknis (začepi), Oktav, prestani da se žališ, dobro ti je, šta bi bilo da si proktolog?!“ Upoznao sam ovog komičnog milijardera tokom mojih noćnih istraživanja. Nazvao sam ga „Idiot“ u slavu Dostojevskog. Živi okružen isključivo *wannabitches* koje ga podsećaju na njegov uspeh. Imao je javnu aferu sa ruskom verzijom Paris Hilton (izvesnom Ksenijom). Ogromna naftna grupa, kojom Sergej rukovodi, poseduje (između ostalog) dve fabrike za proizvodnju jedinstvenih sastojaka, retkih esencija, suptilnih čestica koje uklanjaju bore oko očiju. On gaji tajnu porekla tih esencija mladosti kao što Coca-cola čuva formulu u dnu nekog sefa. Jednoga dana moraću da ga pitam kako pravi te svoje kreme za večnu mladost. Njegovi patenti (i veze sa Kremljem) napravili su od njega jednog od najmoćnijih oligarha u ovom trenutku. Njegova dača nedaleko od Moskve veoma je komforno mesto, u kome možete

prijatno provesti noć na dušek u odličju od ljudskih tela. Ali, čak me ni Idiot ne može sprečiti, moram stalno da kritikujem svoj život. Imam puno toga da ispričam o cipelama top manekenki.

Najozbiljniji problem u manekenstvu nije pedofilija, čak ni anoreksija, već rasizam. Kad već svi jurimo za lepotom, treba stvari nazvati njihovim pravim imenom: to je, dakle, zato što smo fašisti. Nacisti su više voleli plavuše; sigurno bi obožavali Karolinu Kurkovu, Evu Hercigovu, Veroniku Varekovu i Petru Nemcovu (na kraju krajeva, nije Hitler slučajno napao prvo Čehoslovačku! Firer je imao svoje prioritete!). Vrbovnici manekenki uzdižu u nebesa arijevsku rasu, njene visoke jagodice, svetle oči, zdrave zube, plavu mišićavost. Znete da je Staljin bio naročito sklon mladim balerinama i lepim amazonkama. Bio je antisemita kao i Hitler. Žene koje nisu odgovarale estetskom ukusu diktatora bile su eliminisane na ovaj ili onaj način. Danas, u ovom našem, najboljem od svih svetova, vreme je napravilo selekciju: stare i ružne umiru sporije nego da su deportovane, ali su ipak isključene. Lepota je sport u kome je sedenje na klupi česta pojava. Ima li ičeg fašisoidnijeg od izbora za mis? Kakva je razlika između javnih eliminacija na takmičenjima u lepoti i pogroma Cigana od strane skinhead bandi po moskovskom metrou? Kad izgovorim odluku žirija pred adolescentkinjama u kupaćim kostimima, koje brznu u plač od sreće ili od očaja, imam utisak da sam čuvar koji probira deportovane na ulazu u logor, znate onaj što novopridošlima kaže da stanu u dva reda. Ista je situacija i na ulazu u „Klub Diagiljev“: to nasilje naziva se *face control* (tako se čak zove časopis posvećen moskovskom noćnom životu). Smisao kontrole lica jeste kažnjavanje razlike. Istorija se stalno ponavlja, demokratija tu neće ništa promeniti. Ako želite da vas Paša (najčuveniji moskovski izbacivač) pusti da uđete u njegov lokal, bolje je biti tajkunska verenica na štiklama nego čornije – Jermenin debelog vrata kao u bika, ili tamnopusi Gruzijac. Reč „model“ poštenija je, gledano na taj način, nego „maneken“, jer bolje navodi na ideju o superiornoj rasi i poklonjenju dominantnom fizičkom izgledu. U Francuskoj je identična situacija sa našim fizionomistima u noćnim

klubovima koji odbijaju Arape, osim ako nisu zvezde. Razumem muslimanske integriste: islamski veo manje je fašisoidan od žirija Fashion Contest-a ili kontrolora fizionomija na ulazu u diskoteku. Krijući lice, muslimani žele da makar daju šansu rugobama. Fundamentalisti feredže sigurno su mačo muškarci koji zabranjuju ženama da voze, rade ili varaju muževe, pod pretnjom silovanjem ili kamenovanjem, ali priznajmo: oni su jedini estetski antirasisti. Nošenje feredže bori se protiv zavođenja izgledom i totalitarizma lepog lica. Sa feredžom, svaka žena ima šansu da se dopadne na drugačiji način, ali ne time što će javno pokazivati kanone lepote koje je definisao poslednji broj časopisa *Numéro*. Ko je sada veći fašista: burka ili moj buker?

Eto zašto će se moja priča loše završiti. Diktatura lepote rađa frustraciju, a frustracija rađa mržnju. Ne možemo učestvovati u takvoj ideologiji i ostati nekažnjeni. Počnemo tako što izlepimo zidove slovenskim plavušama kako bismo prodavali šampon, a završimo u krvavoj kupki koju su organizovali neonacistički pokreti na dan Hitlerovog rođendana (svakog 20. aprila), pogromom Jevreja, prebijanjem crnaca, ubijanjem Kavkažana, bombardovanjem Čečena, progonom Dagestanaca. Možete mi reći da Vas je baš briga, pope, nisu oni pravoslavci. Ali mene je briga, jer se isto to dešava u Francuskoj. Kod mene se na granicu sprovode deca rođena u Francuskoj, kojoj su roditelji prebegli plivajući, u prtljažnicima, kargom, ili nabijeni u hladnjači. Moja zemlja, nakon što je Afrikancima vekovima krala dijamante, odbija da im izda papire. U mojoj zemlji se deca imigranata tretiraju kao delinkventi svih 365 dana u godini, sve dok to i ne postanu, jer su, siroti, toliko poslušni da završe tako što zapale autobuse i automobile iz kurtoazije, da bi ličili na sliku koja im je namenjena od rođenja. Tačno je da ne liče na reklamu za L'Idéal koju ću snimati u naredna tri meseca. To bi bilo gotovo laskavo da nije odvratno – konstatovati da moje fotografije prave isto toliko žrtava koliko i dekolonizacija. Nije samo u Francuskoj ekstremna desnica prošla prvi krug! I u Poljskoj, Slovačkoj, Bugarskoj, Mađarskoj i Rumuniji, ksenofobični ultranacionalisti dobijaju u anketama kad ne osvajaju vlast. Ponekad

se pitam da li se to nova Evropa izgradila na istrebljivanju Jevreja. Šest miliona mrtvih nije bez posledica: uništili smo evropske Jevreje da bismo ustolili dominaciju plavih Slovenki. Nacisti su dobili bitku; naše agencije samo su nastavile da paradiraju.

8

Posle izlaska iz zatvora, održavao sam prepisku mejlom sa devojkom koju nikada nisam video, čak ni na fotografiji. Našla je moju adresu u almanahu bivših učenika škole „Bosue“. Bila je to genijalna devojka, usamljena i obrazovana; slala mi je citate iz retkih pesama, daunludovala muziku koju je volela: Mazzy Star, Dasti Springfield, Anthony & The Johnsons. Imali smo isti ukus. Zasmejala me je, i sve što je pričala bilo je vrlo erotski. Jedva sam čekao da se uveče dokopam kompjutera i nađem njene tužne viceve i lascivne anegdote. Pričala mi je o seansama masturbacije u toaletu svoje kancelarije, o momcima koje je volela a koji nisu voleli nju, i onim drugima koji su joj vrlo brzo postajali naporni, o izlascima tokom kojih se ljubila sa drugaricama u lezbijskim barovima, o votki sa sokom od jabuke koju je pila u hektolitrima. Posle nekoliko nedelja mislio sam da sam se zaljubio. Zamolio sam je da se sastanemo. Nije htela da se sretnemo, a da me ne bi zavljučila, rekla je da ću se razočarati. Toliko sam insistirao, da je morala da popusti. Konačno smo se videli u baru jednog hotela u Parizu i sve se srušilo: bila je kratka i široka kao komoda Luj XV, sa debelim naočarima nabijenim na debelu, bubuljičavu kljovu. Bilo mi je jezivo neprijatno što ne uspevam da sakrijem odvratnost. Danima pre toga usplamsalo sam izjavljivao ljubav tom čudovištu... Preklinjao sam je da prihvati da izađe sa mnom na piće. Čak sam i rezervisao sobu u hotelu, u slučaju da odmah poželimo da vodimo ljubav, ali sam ustao posle 15 minuta ljubazne konverzacije i rekao: „E pa, vidimo se onda uskoro“, znajući (kao i ona), da je to značilo „sad i nikad više, gmažu“. Poljubio sam njenu debelu ruku i pobegao. Od

tada više ne odgovaram na njene ogorčene mejlove. Da, sramota me je što sam odvratan rasista, *fashion* fašista. Njen namučeni mozak i surovi humor savršeno su me razumeli, imala je idealan duh, njeno srce bi me, bez ikakve sumnje, učinilo srećnim. Ali ja sam odvratni fašista, i ne može mi se oprostiti, tim pre što sam i sâm doživio istu vrstu diskriminacije u mladosti... Istina je: ja sam bivši gabor koji se sveti sebi sličnima.

„Ja sam prava žena za tebe.“

„Samo da imaš dvadeset kila manje!“

„Kretenu.“

A trebalo je da joj kažem:

„Kada sam imao devet godina, plastični hirurg mi je zalepio uši pod opštom anestezijom. Tehnika se sastoji u tome što ti, iza Dambo ušiju, naprave rez kako bi oblikovali hrskavicu i namestili ušne školjke, a zatim ih usko zašili hipoalergijskim koncem. Nosio sam beli zavoj oko glave deset dana, a noću povoj preko glave tokom mesec dana. Drugovi iz razreda prestali su da me zovu „Karfiol“ i prozvali su me „Mumija“. Kada su mi dvadesetog dana skinuli krvave zavoje i plave konce, natopljene lepljivom skramom, niko nije primetio da mi uši više ne vire ispod kose. „Zbog lepote se mora patiti“: veruj mi, smisao te izreke mi je veoma dobro znan. Plakao sam od bolova samo da ne bih više bio ružan. Isekli su mi oči napola da ne bih bio cvikeraš. Prilagođavanje društvenom obrascu je beskorisno, veruj mi, niko nas neće čuti kako vičemo u pomoć. Idi, ne mrzim te uopšte, mrzim sebe. Moja mržnja prema sebi pokvarila mi je odnose prema ostatku ljudskog roda. Zbogom, čudovištu mog života.“

9

I eto mene: Oktav Parango, francuski lovac na talente, dospeo u zemlju trideset puta veću od njegove. Radim za ljude koji smatraju da je žena starija od 23 godine van upotrebe. Moja aktivnost